

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΤΣΟΥΡΕΛΗΣ

ΝΥΧΤΑ

τῷ ἐλευσομένῳ

1

νάρκωση

EINAI THΣ NYXΤΑΣ ἡ καρδιά ἀπὸ γάλα,
μῆς φλέβας ἢ κλωστή πὺν κελαρύζει,
ποτάμι σιγανό· πὺν στάλα στάλα

γιὰ λίγο μὲς στὴ σύριγγα ἰριδίζει,
ζωούλα ἀχνή πὺν τρεμοκαίει στὰ μάτια
πρὶν μείνουν πιά σβηστά, κρατῆρες γκρίζοι.

Στῆς νάρκης τὴν ἀκύμαντη ἐπικράτεια,
σφυγμὸς νωθρὸς πὺν ἔρπει σὲ μιὰν ὀθόνη,
σκιὲς μετρᾶς, τὰ πρῶτα μονοπάτια

πὺν πάτησες μὰ χάθηκαν στὸ χιόνι.
Καμιὰ φωνή. Σ' ἀρνήθηκαν κι οἱ λέξεις.
Καθηλωμένο στὴ γωνιά σου πiónι

δὲν ἔχεις κίνηση ἄλλη νὰ ἐπιλέξεις,
στρατιωτάκι ἐσὺ σ' αὐτὴ τῆ δίνῃ
ποιὲς ἦττες, πόσες νίκες πιά ν' ἀντέξεις;

Τυφλὴ κοιμᾶται μέσα σου ἡ σελήνη.
Τὸ βλέμμα σου εἶναι στάχτη, δὲν σὲ θέλει,
μὰ ποιὸς θὰ σκύψει πιὸ βαθιά, ποιὸς πίνει

τῆς στάχτης τὸ νερό, σὲ ποιά κυψέλη
βυζαίνουν πιά τὰ μάτια σου σκοτάδι,
ποιό βαλσαμώθηκε ἔντομο στὸ μέλι;

Τραγούδι ἢ ἀνάσα σου εἶναι... Ἄκου, σοῦ ἄδει!
Χέρια σὲ κυβερνοῦν ξένα μεγάλα,
παράπονό εἶναι τ' ἀπαλό τους χάδι

κι εἶναι τῆς νύχτας ἡ καρδιά ἀπὸ γάλα.

2

βύθιση

EINAI THΣ NYXΤΑΣ ἡ καρδιά ἀπὸ στάχτη,
στάχτη ἀπὸ ψίθυρους, ὀράματα, ἐφιάλτες,
πόθους πιασμένους στῆς στιγμῆς τ' ἀδράχτι,

πόνους διαρκεῖς, σκαιοὺς μαχαιροβγάλτες,
ἄνθη τῆς μνήμης ποὺ ἔρεψαν στὴ λάβα,
διαμαντικὰ θαμμένα στοὺς βασάλτες.

Νερά κυλοῦν. Δυὸ περιστέρια μπλάβα
στοῦ ἄδηλου ἐκεῖ φτεροκοποῦν τὴν πύλη
σὰν χέρια ποὺ σοῦ δείχνουνε τὸ διάβα,

σὰν στόμα ποὺ ἔχει μείνει δίχως χεῖλη
μόνο μὲ δόντια ὀλόγυμνα καὶ χαΐνει
τ' ἀκοῦς νὰ γδέρνουν, νὰ ρουφοῦν τὴν ὕλη.

Φόβος σὲ σφίγγει. Στὴν παλιά του χλαίνη
φιμώνει τὴν ἀνάσα σου, εἶσαι λεία,
βορὰ στὰ νύχια του, παρατημένη

στοῦ φόβου τ' ἀνειρήνευτα ἔργαλεῖα.
Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν τώρα αὐτὸς τὰ κρίνει
— φάρμακο καὶ φαρμάκι, νοσηλεία

μαζί κι ἀρρώστια, ἀπὸ τὴν ἴδια κρήνη
στάζει τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, θάλλει
τὸ νεκρολούλουδο κι ἀνθοῦν κι οἱ κρίνοι,

τὸ ἄσπρο ξεβάφει μὲς στὴ μαύρη αἰθάλη
ἢ ἀστέρι γίνεται τοῦ οὐράνιου φράχτη
πὸν πλάι στὸ Ἄλφα τοῦ Κενταύρου πάλλει.

Εἶναι τῆς νύχτας ἡ καρδιὰ ἀπὸ στάχτη.